

snart være saaledes orientert i lovens heromhandlede anordning, at nevnte omstendighet ikke vil volde nevneverdig besvær.

Paa den annen side byr ordningen den *straffeprocessuelle fordel*, at politimestrene, der ifølge vor straffeprocesslovs § 75 som regel er kompetent tiltalemyndighet i saker angaaende „forseelser“ i motsetning til statsadvokaterne, som utover paa-talemyndighet i forbrydelsessaker har forseelserne samlet i et eget lovavsnitt, hvorved opnaas en lettere og bedre oversikt over disse enn om de skulde søkes i en lov, hvor „forbrydelser“ og „forseelser“ fantes side om side.

Nogen *annen praktisk fordel* ved den nevnte tvedeling lar sig dog neppe paa-vise. Den lovtekniske fordel, som 1917 aars danske straffelovskommisjons flertal ser deri, at *dens* lovutkast om forseelser har sine *egne almindelige* bestemmelser er for-saavidt ikke opnaad ved den norske lov, som dens almindelige bestemmelser er ens for forbrydelser og forseelser (se norske straffelovs § 1 og ikrafttredelseslovens § 5).

Jeg undlater derhos ikke aa tilføie, at jeg ikke er tilbøielig til aa tillegge det nogen nevneverdig vekt, saaledes som ifølge nevnte motiver fra enkelte sider gjort, at det gjennom en stofdeling som den norske lovs og det danske kommisjonsflertals „faar et ydre uttrykk at vedkommende er skyldig ikke i en forbrydelse, men kun i en forseelse“. Med kommisjonsmindretallet tror jeg, at det alene er lovertredelsens art og beskaffenhet, der er bestemmende for, i hvilken grad en person blir „merket“ som følge av den ham overgaatte straff.
